

Unanimitate

Romain Rolland, una din personalitățile proeminente ale culturii contemporane, a denumit Partidul Comunist al Uniunii Sovietice „rațiunea, onoarea și conștiința epocii noastre”. E. În această lapidară expresie, o puternică recunoaștere a rolului unic — de deschizător de drumuri — noii omenirii — pe care însăși dezvoltarea istoriei i-a atribuit partidului flăcărilor de Lenin.

Creșcut și călbit de titanul teoriei și practicii revoluționare, Partidul Comunist a zguduit conștiința proletariatului rus, pe care l-a condus în mari bătălii de clasă, spre cucerirea puterii politice. Cu aceeași fermătenă neclintită, cu aceeași clarviziune politică, partidul lui Lenin, mereu în fruntea poporului, ale cărui necesități le-a cunoscut și le-a înțeles ca nimeni altul, a organizat și condus marea bătălie pentru reconstrucția societății, pentru făurirea orânduirii noi, socialiste. Aproape patruzeci de ani au trecut din ziua — înscrisă cu litere roșii în calendarul istoriei — când salvele „Aurorii” au vestit lumii zorile unei ere noi; patru decenii, dar care prin amploarea și profunzimea transformărilor ce s-au petrecut în cuprinsul lor sînt mai importante pentru istoria omenirii decît secole de evoluție lentă.

Pe drumul deschis de Partidul lui Lenin, pășește astăzi peste o treime din populația lumii, pe o întindere uriașă a globului — de la Oceanul Pacific și pînă pe malul Elbei — se întâmplăuște visul de aur al omenirii, visul exploatașilor și asupriților din toate timpurile.

Aceste realități explică forța și prestigiul uriaș de care se bucură în lumea întreagă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. Creșterea și întărirea continuă a P. C. U. S. este un izvor de încredere și bucurie nu numai pentru poporul sovietic și pentru celelalte popoare care și-au cucerit libertatea, ci și pentru popoarele care mai au de purtat lupte grele pentru a se elibera din robia capitalismului. Totuși, experiența istorică a P. C. U. S., acumulată de-a lungul a mai bine de jumătate de secol de luptă revoluționară, le este de cel mai mare ajutor.

Prin aceasta se explică răsunetul uriaș pe care l-a avut în întreaga lume Congresul al XX-lea al P. C. U. S., măsurile adoptate de Comitetul Central pentru traducerea în viață a acestor hotărîri, precum și hotărîrile plenare din luna iunie a C. C. al P. C. U. S. După cum se știe, recenta plenară a examinat problema grupului antipartinic Malenkov, Kaganovici, Molotov, care s-au constituit în sinul prezidiului C. C. al P. C. U. S. cu scopul perfid de a pune mina pe pozițiile cheie din partid și din stat pentru a schimba linia politică a partidului. Grupul antipartinic în prezent demascat și înăbușat s-a manifestat activ împotriva unor asemenea măsuri ca lărgirea drepturilor republicilor unionale, împotriva aplicării măsurilor de reorganizare a conducerii industriei și construcțiilor, împotriva mișcării desfașurate de înșiși colhoznicii, lucrătorii din sohozuri, de toți oamenii muncii din agricultură de a sînge din urmă în anii următori S. U. A. În ce privește producția de lapte, unt și carne pe cap de locuitor. Totodată, în domeniul politicii externe, acest grup împiedica aplicarea măsurilor pentru stabilirea încrederii internaționale. Acești oameni, care s-au rupt de viața țării, de popor, au fost înlăturați și îndepărtați din funcțiile pe care le-au deținut.

Hotărîrile plenare au fost primite cu aprobare unanimă de întregul popor sovietic. Exprimîndu-și indignarea legitimă față de acțiunile sioniste ale fracțiunilor, oamenii sovietici — într-o impresionantă unanimitate de vederi — își arată convingerea lor fermă că politica P. C. U. S. corespunde întru totul intereselor fundamentale, vitale ale poporului.

Hotărîrile plenare din iunie prezintă o mare importanță internațională. Acest lucru a fost puternic subliniat în articolele apărute în presa din toate țările. „Actuala hotărîre a C. C. al P. C. U. S. — se spune în editorialul apărut în ziarul polonez „Tribuna Ludu” — reprezintă continuarea luptei pentru traducerea în viață a ideilor Congresului al XX-lea, pentru înlăturarea a tot ce a devenit rutină, a tot ce trăgea înapoi. Idelle care și-au găsit expresie în hotărîrea actuală a C. C. al P. C. U. S. constituie o manifestare a luptei pentru dezvoltarea creatoare a marxism-leninismului.”

Partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume au primit cu satisfacție hotărîrile plenare C. C. al P. C. U. S. exprimîndu-și hotărîrea de a întări și mai strîns unitatea internațională.

Împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, poporul român a salutat hotărîrile recente plenare a C. C. al P. C. U. S. Educat de Partidul Muncitoresc Român în spiritul internaționalismului proletar, poporul nostru este hotărît să-și dea contribuția la întărirea și consolidarea unității lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, la întărirea unității mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

„Veac nou”

Lupta împotriva zgomotelor

Acustica era socotită pe vremuri de mulți drept una dintre cele mai abstracte ramuri ale Fizicii. În careto-tul este bine studiat și pus la punct, în care nu mai este nimic nou de cercetat. În realitate, însă, acustica era din ce în ce mai mult aplicată practice și în fața cercetătorilor din această specialitate viața ridică tot mai multe probleme complexe. Principalele domenii la care se referă aceste probleme sînt: protejarea omului împotriva zgomotelor care asaltează cu intensitate crescînd pe locuitorii orașelor moderne, asigurarea unor bune condiții acustice în sălile de spectacol, de conferințe, în studiourile de radio și televiziune, îmbunătățirea calității instrumentelor muzicale și aparatului electroacustic ca difuzoare, pickupuri, microfoane, magnetofone și folioșora lor rațională în sistemele de amplificare și redare a sunetului; cercetarea și asigurarea unei inteligibilități sporite a vorbirii pe circuitele telefonice; în sfîrșit, introducerea în tehnica nouă a ultrasunetelor care au dat naștere unei noi discipline științifice cu mari perspective de dezvoltare — Ultraacustica.

Pentru studiile necesare și orientarea activității practice pe acest tărîm, activitatea ce se desfășoară în cadrul mai multor instituții din țara noastră: Institutul de Fizică al Academiei R.P.R., Laboratorul de Acustică și Optică al Universității „C. I. Parhon” din București, Institutul Politehnic București, Radiodifuziunea Română, Institutul de cercetări științifice pentru construcții, Institutul de Protecția Muncii etc., s-a făcut simțită nevoia creării unui for științific de îndrumare. Astfel a luat ființă acum un an și jumătate Comisia de Acustică de pe lângă Academia R.P.R., în a cărei organizare și activitate de început ne-a fost de mare folos prețioasă experiența a Comisiei de Acustică și a Institutului de Cercetări Acustice al Academiei de Științe a U.R.S.S., cu care întretinem o strînsă colaborare.

Pilduitoare pentru noi este importanța crescîndă ce se acordă Acusticii în Uniunea Sovietică. În țara vecină

au avut loc, numai în cursul ultimelor zece luni, trei întâlniri de mare amploare ale acusticienilor. În cadrul cărora au fost dezbătute ultimele realizări și sarcinile noi care stau în fața specialiștilor din acest domeniu. Prima a fost ținută la Leningrad, în august 1956, avînd ca temă principală combaterea zgomotelor în orașe și uzine. La această consfătuire au luat parte și doi delegați din partea Comisiei de Acustică romine, cu care ocazie a fost prezentată o comunicare privind izolarea fonică a pardoselilor. A doua a fost consfătuirea de Ultraacustică din primăvară, la care cei peste 1000 de participanți au discutat despre aplicațiile tot mai multiple ale ultrasunetelor. În sfîrșit, a treia s-a desfășurat la sfîrșitul lunii trecute, la Moscova, și a abordat probleme din domeniul Acusticii teoretice și muzicale, precum și din domeniul vorbirii.

La această consfătuire au fost prezentați fizicienii dintr-o seamă de țări socialiste: China, Cehoslovacia, R. D. Germană, Polonia, Ungaria și România — în persoana subsemnatului. S-au făcut 140 de comunicări, dintre care multe extrem de interesante. În prima sesiune plenară delegația romină a prezentat o comunicare intitulată: „Dezvoltarea Acusticii în R.P.R.”. Această întîlnire științifică internațională mi-a permis să fac un rodnic schimb de experiență cu acusticienii de seamă din U.R.S.S. și din alte țări, în unele probleme de acustică ce ne interesează. Acest schimb de experiență ne va ajuta mult la îmbunătățirea organizării la noi a cercetărilor de acustică și ultraacustică, atât de cerute de diverse industrii. Cu acest prilej am vizitat și laboratorul de descărcări electrice în gaze și de optică și am discutat cu savanții sovietici chestiuni de specialitate care interesează ambele părți.

Colaborarea cu oamenii de știință din U.R.S.S. și din alte țări prietene reprezintă pentru noi un sprijin important în lărgirea cercetărilor de acustică și ultraacustică atât de necesare astăzi în felurite domenii ale ac-

tivității practice, ale vieții de toate zilele. Aceste cercetări, deși la noi se află încă în faza de început, au dat de pe acum unele rezultate utile. Între altele amintim studiile în legătură cu izolarea fonică a locuințelor. Adoptarea unor soluții care să asigure o bună izolare fonică a pereților și pardoselilor este impusă de folosirea tot mai largă în construcții a prefabricatelor din beton care sînt elemente constructive foarte bune conducătoare de sunet.

Cea mai importantă realizare a acusticienilor romini este însă audio-protectorul, unul din cele mai eficiente dispozitive de acest gen cunoscut azi. El se aplică pe urechi, acionînd unor căști radiofonice, eliminînd efectul nociv al zgomotelor puternice care domnesc în ateliere ca cele de cazanerie și în același timp, datorită unui sistem de filtre acustice, dă muncitorilor posibilitatea să comunice între ei vorbind cu voce normală. Deși aparatul mai necesită unele perfecționări, el se bucură de apreciere chiar și în străinătate.

În ce privește apărarea orășenilor împotriva efectelor nocive ale zgomotelor, avem de dus, alături de celelalte noastre din domeniul medicinii, și o altfel de activitate decît cea de cercetări. Încercăm să convingem forurile editoare să introducă în viața orașelor noastre noi norme care să îmbunătățească cît mai mult condițiile de muncă și de odihnă ale locuitorilor. Primii pași în această direcție au și fost făcuți, prin recentele măsuri care limitează zgomotele pe străzi și în locuințe. Mai sînt însă multe de făcut și în această direcție ne va fi, cu siguranță, de folos exemplul orașelor sovietice și, mai cu seamă, al Moscovei. Acest oras, de cîteva ori mai mare decît Bucureștii noștri, este mult mai liniștit. Deși viața marilor metropole sovietice este mult mai intensă, mai colozitoare în comparație cu cea a Capitalei noastre, urechile și nervii locuitorilor săi sînt mai puțin solicitați decît ai concetățenilor noștri.

Acad. prof. Eug. Bădărău

Moscova

Bulevardul Sadovăia

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XIII Nr. 27

Vineri 12 iulie 1957

4 PAGINI, 25 BANI

Știința și practica

O caracteristică principală a științei sovietice este înalta ei eficiență economică. Majoritatea rezultatelor obținute de oamenii de știință sovietici au o aplicabilitate imediată în producție și contribuie semnificativ la sporirea productivității muncii.

La Academia de Științe a U.R.S.S. a fost studiat mecanismul procesului de reducere și zgurificare a fontei, rezultînd cîteva noi principii științifice care vor ajuta la intensificarea procesului de elaborare a fontei. Vaste perspective oferă metodele de prelucrare a metalelor în vid, permițîndu-se să se obțină oțeluri cu un conținut minim de gaze, deci, cu proprietăți mecanice superioare, ceea ce asigură creșterea productivității cuploarelor de oțel.

O mare importanță au și lucrările în legătură cu tehnica nouă în centralele termoelectrice care vor furniza cea mai mare parte din energia electrică și al căror indice economic sînt continuu îmbunătățit. Se urmărește astfel obținerea de abur la presiuni de 200—300 de atmosfere și la temperaturi pînă la 700 de grade, față de aburul la 90 de atmosfere și 500 de grade care se folosește actualmente.

Cercetătorii sovietici (A.F. Ioffe și școala sa) au adus o contribuție importantă la teoria semiconductorilor. În ultima vreme, la Institutul de semiconductori se lucrează cu succes la transformarea directă a energiei termice a căldurii în energie electrică. Ultimele realizări obținute fac posibilă transformarea căldurii, cu ajutorul semiconductorilor, în energie electrică, cu un randament de 10 la sută. Acest randament pare mic, dar nu trebuie uitat că o locomotivă, de

pildă, are un randament de transformare a căldurii de numai 6—8 la sută. Transformarea directă a luminii în energie electrică deschide perspective ispititoare în ceea ce privește folosirea căldurii și luminii din zona stațiilor, acolo unde există o sursă ieftină de căldură. În același timp, semiconductorii pot duce la obținerea frigului, realizînd diferențe de temperatură de 60 de grade și uneori chiar mai mult.

În institutele de cercetări din U.R.S.S. se obțin rezultate încurajătoare în ceea ce privește elaborarea unor noi metode de distrugere a rocilor tari. Astfel, experiențele pentru forarea și tăierea rocilor cu ajutorul ultrasunetului, care au fost efectuate în laboratorul electromecanic al Institutului de Mine al Academiei de Științe a U.R.S.S., înlesnesc forarea și tăierea rocilor mai tari. De asemenea, se studiază metode de dislocare cu ajutorul curenților de înaltă frecvență, prin încălzirea rocilor sub acțiunea acestor curenți, precum și prin descărcări electrice în lichide. Progresul realizat într-un timp atât de scurt de tehnica producției în U.R.S.S. se bazează în măsură însemnată pe munca cercetătorilor științifici. În zilele noastre, activitatea științifică se împletește din ce în ce mai mult cu practica economică, este din ce în ce mai legată de ea.

Astfel dezvoltarea economică și culturală a unei țări însemnată din Uniunea Sovietică află dincolo de cercul polar depinde de lărgirea posibilităților de navigație pe calea maritimă a Oceanului Înghețat de Nord. Rezolvarea acestei probleme necesită îndelung studiul și cercetări științifice care se fac în zeci de stațiuni polare și care vor fi întregite de folosirea spargătorului de gheață atomic, care acum este în construcție.

Rezolvarea unor asemenea probleme îl duce pe oamenii de știință și pe inginerii sovietici la elaborarea de proiecte caracterizate printr-o mare îndrăzneală. Așa este proiectul inginerului A. Șumilov, ce prevede construirea unui baraj de 85 km care să închidă strîmtoarea Behring dintre Asia și America de Nord. Un astfel de baraj, fără precedent în istoria tehnicii universale, ar duce la schimbarea radicală a climatului în mare parte din emisfera nordică. Prin pompare, cu posibilitățile pe care le oferă energia atomică, s-ar putea trece din Oceanul Pacific însere cantități de apă care să încălzească treptat Ocea-

nul Înghețat de Nord. Aplicarea unor astfel de proiecte ar duce la rezolvarea radicală a problemei valorificării bogățiilor unor însemnate regiuni ale lumii.

Pînă nu de mult, se putea face o demarcare destul de netă între cercetările pur științifice și cercetările cu caracter aplicativ. Din ce în ce mai mult, însă, metodele de cercetare științifică ajung în Uniunea Sovietică în practica curentă a întreprinderilor. Este vorba, în special, de aplicațiile pașnice ale energiei nucleare, ca și de aplicațiile industriale ale electro-nicilor.

Mașinile electronice sînt folosite din ce în ce mai mult alături de alte mașini. În cele mai variate domenii ale activității omenești: rezolvarea problemelor de matematică, dirijarea mașinilor și chiar comanda automată a unor mari întreprinderi industriale, conducerea automobilelor și avioanele, reglarea circulației, prevederea timpului, automatizarea mijloacelor de telecomunicații, traducerea unor texte etc. Folosirea mașinilor electronice în scopul automatizării producției duce la o uriașă creștere a productivității muncii.

Știința sovietică contribuie la sporirea productivității muncii nu numai prin creșterea și introducerea în producția socialistă a mașinilor și procedurilor tehnologice moderne, ci și prin faptul că ea înarmează pe oamenii muncii cu cunoștințe științifice și tehnice.

S-ar părea că nu există o legătură directă între nivelul productivității muncii și cultura generală a lucrătorilor din producție. Cu toate acestea, statisticele arată că la începutul primului plan cincinal al U.R.S.S. productivitatea muncii lucrătorilor care absolviseră școala de 7 ani, a crescut în medie cu 67 de procente. În comparație cu muncitorii de aceeași vîrstă și cu același stagiu în producție, dar care nu fuseseră nici un fel de școală. Un calcul elementar făcut în acea vreme a arătat că fiecare miliard de ruble cheltuit pentru învățămînt marea volumul venitului național, în urma creșterii corespunzătoare a productivității muncii, cu aproximativ 6 miliarde de ruble.

Este evident că o tehnică nouă, mai perfecționată, necesită o calificare tot mai înaltă din partea muncitorilor, care, la rîndul ei constituie un puternic stimulator al progresului tehnico-continuu.

Ing. Oliviu Rusu

Dr. Muir la Moscova

După ce a vizitat Uniunea Sovietică, dl. Malcolm Muir, directorul revistei americane „Newsweek”, a publicat un ciclu de articole sub titlul: „Starea de spirit din U.R.S.S. văzută de un redactor american”. „Newsweek” nu-i o revistă cu tendințe progresiste, iar proprietarii ei nu vînd cititorilor orice, ci numai o anumită marfă. Dacă însă, pe lângă o serie de considerabile fanteziste, dl. Muir a publicat și-a publicat, înseamnă că a fost biruit de realitate, care s-a dovedit mai vie și mai tare decît rețetele americane de falsificare și ponegrire a vieții sovietice.

„Realitățile ei (ale Uniunii Sovietice m.n.) — scrie dl. Muir — sînt de pe acum remarcabile, după cum am văzut în uriașă uzină automată de rulmenți pe bile pe care am vizitat-o într-o zi și în blocurile masive de locuințe de la capătul liniilor de metrou în continuă prelungire”. Ziaristul american a văzut, desigur, și multe altele. Necesitățile unei dozări prudente în ce privește relatarea obiectivă a adevărului impun însă „marii presei” o anumită rezervă. Dl. Muir cunoaște această lege — și i se supune.

De aceea, se vede obligat să dea și semne de iritare și să atragă a-

Strîns uniți în jurul Partidului

Oamenii muncii din întreaga țară au întîmpinat cu o profundă satisfacție hotărîrile plenare C. C. al P.M.R. din 28 iunie—3 iulie a.c. Plenara a dezbătut Darea de seamă a Biroului Politic, prezentată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, cu privire la activitatea Partidului Muncitoresc Român în legătură cu sarcinile trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. și concluziile care se desprind din evenimentele internaționale și din activitatea partidelor comuniste și muncitorești în lumina învățămintelor celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

Opinia publică aprobă în unanimitate hotărîrile cuprinse în Rezoluția plenare C. C. al P.M.R.

Membrii de partid, și alături de ei cele mai largi mase muncitore, condamnă cu tărie poziția și metodele antipartinic, de grup, fracționiste ale tov. I. Chișinevski și M. Constantinice.

Întregul popor își strînge și mai puternic rîndurile în jurul Partidului Muncitoresc Român, în jurul Comitetului său Central, ferm decise să lupte neabătut pentru consolidarea regimului democrat-popular, pentru dezvoltarea economică și culturală a patriei noastre.

Orientări în construcția de locuințe

Una din cele mai importante preocupări ale arhitecților sovietici este în clipa de față crearea unor locuințe confortabile și economice, gruparea caselor de locuit în cartiere bine amenajate, rațional împărțite, cu cât mai multe spații verzi. Lupta care s-a dus și se duce împotriva exagerărilor în arhitectură se îmbină strîns cu o adevărată bătaie pentru satisfacerea cerințelor de confort ale oamenilor muncii.

Paralel cu îmbunătățirea calitativă a construcțiilor, are loc o sporire considerabilă a volumului acestora. E deajuns să amintim că numai între 1956—1960 urmează să se construiască 205 milioane metri pătrați de suprafață locativă. Numai la Moscova se vor construi în cursul actualului cincinal, peste 11,5 milioane metri pătrați de suprafață locativă.

În condițiile unui astfel de elan al construcțiilor de locuințe nu pot fi admise, desigur, nici un fel de metode meșteșugărești, inevitabile în condițiile proiectărilor individuale; întreg volumul construcțiilor trebuie să se execute după proiecte tip. În ultimii ani s-au organizat la noi mai multe concursuri pentru proiecte de noi tipuri de locuințe, Academia de construcții și arhitectură a U.R.S.S. a desfășurat o intensă activitate de studiere a experienței sovietice și străine, ceea ce între altele, a avut drept rezultat cristalizarea ideii construirii unor locuințe de mic metraj.

Principiul de bază al acestor noi orientări în domeniul construcțiilor constă în a oferi fiecărei familii o locuință separată cu toate anexele. Locuitorii acestui tip de apartamente se bucură de tot confortul necesar, iar prețul de cost la metru pătrat de suprafață locativă scade. Proiectele prevăd construirea unor apartamente mici și economice cu una, două și trei camere. Printre-o mai rațională amplasare, spațiul rezervat dependențelor se reduce la 9—14 metri pătrați. Față de vechile proiecte preț mediu de cost al noului tip de locuință a scăzut cu aproximativ 30 la sută.

Acum, în toate colțurile Uniunii Sovietice se construiesc pe scară largă locuințe-tip de felul celor descrise

mai sus. În partea de sud-est a Moscovei, în vecinătatea Universității „Lomonosov”, se vor construi, de pildă, numai în 1957 peste 1.700.000 metri pătrați de suprafață locativă. Construcția de locuințe după proiecte tip îl obligă pe arhitect să își îndrepte eforturile în direcția proiectării unor cartiere întregi de locuințe. S-au dus vremurile cînd arhitecții priveau cu dispreț problema proiectelor tip. În ultimii ani, s-au înălțat orase noi construite numai după proiecte tip. Așa sînt, de pildă, orașele Andersgorsk, Novaja Kakhovka. Înființarea acestor orașe noi nu este determinată doar de fațada fiecărei clădiri în parte sau de străzile frumoase, ci de întregul ansamblu de construcții, de amplasarea judicioasă a clădirilor, de spațiile verzi s.a.m.d. Toate acestea dau un ansamblu armonios. În ciuda faptului că s-a renunțat la multe elemente arhitecturale de prisos.

La rîndul nostru, am aflat cu interes că și arhitecții romini lucrează la crearea de locuințe confortabile, economice. Articolele din revista „Arhitectura R.P.R.”, ceea ce am văzut aici, vizite pe care le-am făcut la șantierul de construcții de locuințe (Valra Luminosă, Soseaua Alibai Bravu, Floresca etc.) concursurile pentru cea mai reușită casă de locuit economică, toate ne arată că arhitecții romini înțeleg și rezolvă just sarcinile actuale ale arhitecturii. Îndecise, ni se pare demnă de relevat năzuința colegilor noștri romini de a promova în arhitectură tradițiile naționale, populare, de a ține seama de condițiile specifice de viață, de clima fiecărei regiuni, — lucruri care de obicei erau neglijate de arhitectura formalistă din trecut.

Arhitect V. Mednik

Pe aripile cîntului...

Dacă ar exista un instrument sensibil, care să înregistreze multitudine pulsărilor sufletului și toate efuziunile gândirii, el ar indica, în aceste zile de iulie, puncte de cîmbrașă puternice ale aspirațiilor omenești către cântecul de seară. Se apropie ziua deschiderii celui de-al VII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, și bărbierii pamantului este bădănit — ca de obicei — de mesaje tinerești, pornite din toate colțurile lumii spre Moscova, în stoturi de filifiri ale porumbelor păcii.

De departe, tinerii își trimd mesajul lor plin de speranță, în dăruirea făurite în anii aceștia, în soluțiile lor înfulețite adresate Festivalului. Așa cum le-am simțit mai deunăzi, în muzica scrisă de tinerii noștri compozitori pentru concursul național în cinstea Festivalului de la Moscova. În niciuna dintre lucrările distinse la concurs n-avem înțeles julașă exterioră a creațiilor ocazionale, de circumstanță, ci dimpotrivă, în fiecare, am simțit palpabilă vibrația autentică, gravitatea unei confuziuni personale, rostite cu sinceritate din „copil al secolului”. Am ascultat, în cîntecul sensibil al tineretului nostru, glasul vremenilor de azi: voința tineretului, care, neîntînd trecutul, este cu atât mai decis să-și apere viitorul.

Tineretul nu uită, tocmai pentru că este hotărît să-și cucerească cîntecul luminos și liber. În impresiionanta sa „Cantață pe versuri populare ciangărești”, scrisă pentru cor de femei, două flaute, coarde și percuție, Tiberiu Olah nu uită cum pleacă flăcăii în război — „Am primit răvas de moarte, c-or să mă ducă departe, de unde nu e scăpare” — ca să poată afirma cu încredere marile valori ale vieții: „Am un pom zărat, nu da flori, înfloresc doar la sărbători”. „Dinamicul „Quartet de coarde” de Radu Paladi este și el bîntuit de amintiri, fulgurat de luminile o-mare ale trecutului, pentru a se încheia într-o notă afirmativă, esprîmîmă cu virilitate și exuberanță. În „Diversiment pentru doi clarineti și orchestră de coarde”. D. Capotanu știe să aplece virtuțile inoventive ale cîntecului popular, care-și afirmă cu forță vitalitatea. Și tot așa, dacă V. Timiș oferă Festivalului o imagine a trecutului în „Cîntec pentru cel ce pleacă în orașul Zoloi”, Radu Paladi îl adresează în elanul festivel al „Danului de nunta”, simbolul prosperității și al înfăptuirii viitoare.

În fiecare, tineretul se exprimă cu un cîntec nou, inspirat și sincer, care ne transmite emoții și încrederea în lupta lui, în victoria lui, fiindcă fiecare poartă „pe aripile cîntului” ce zboară spre cetațea păcii, mesajul speranței și al solidarității umane.

Demostene Botez

Andrei Tudor

Geologia și activitatea economică

Acum o jumătate de veac exploatarea minieră din Rusia țaristă erau, în comparație cu restul lumii, de-a dreptul infantile. Pe tot acest întins teritoriu — care reprezintă a șasea parte sau 17 la sută din totalul suprafeței terestre — se extrăgea în vremea aceea abia unu la sută din producția mondială de fier și fosfați, trei procente din producția mondială de cărbune, iar zăcămintele de nichel, aluminiu, wolfram, crom, potasiu și multe alte minerale nu erau de loc exploatare. Toată munca de cercetare în acest domeniu era dusă de Comitetul Geologic care, deși înființat încă din 1882, avea în anul 1917 un colectiv de colaboratori bugetari format din... 50 de geologi. De aceea nu este de mirare că harta geologică a uralsilor țării, cu o suprafață de peste 20 de milioane km p. era alcătuită foarte încet și continua să fie acoperită de numeroase și mari pete albe.

Imediat după instaurarea puterii sovietice, situația a început să se îmbunătățească cu repeziune. Volumul activității Comitetului Geologic (cu sediul la Petrograd) a fost considerabil sporit, începând chiar din primăvara anului 1918, prin organizarea de filiale la Moscova și Tomsk, în Ucraina, Extremul-Orient. Numărul echipelor de geologi sovietici a început să crească vertiginos, ajungându-se acum la cifra de 300 de expediții anuale numai pentru alcătuirea hărților geologice, în afară de multe alte lucrări de studii și prospectare.

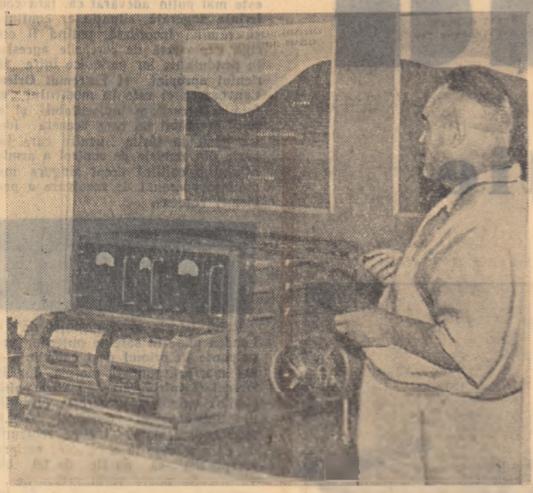
Uniunea Sovietică deține mai mult de jumătate din rezervele mondiale cunoscute de fier, peste un sfert din cele de cărbuni, cele mai mari rezerve de apatită și săruri de potasiu, exploatează importante zăcăminte de sulf, nichel, titan, uraniu, crom, staniu, wolfram ș.a. Din subsolul U.R.S.S., ale cărui fabuloase bogății sunt astăzi cunoscute aproape în întregime, nu lipsește nici unul din elementele cuprinse în tabloul lui Mendeleev. Prin abundența și varietatea mineralelor de care dispune, Uniunea Sovietică întrece toate țările lumii în ceea ce privește rezervele de materii prime.

Toate aceste bogății ar fi, însă, practic, ca și inexistente fără strădania de zeci de ani a geologilor sovietici care au ajuns astăzi să formeze o adevărată armată, de 20.000 de oameni. Deci de 400 de ori mai mulți decât înainte de Revoluție!

În cursul unei călătorii pe care am întreprins-o nu de mult în U.R.S.S. am putut să-mi fac o imagine clară a următoarelor progrese realizate de venicii noștri în domeniul geologiei. Vizitând institute geologice și mineralogice și instituțiile de cercetări din Moscova și Leningrad mi-am dat mai bine seama de marea contribuție a savanților geologi din U.R.S.S. la înflorirea economică a patriei lor, la întărirea prestigiului internațional al științei sovietice. Cu aceeași impresie m-am întors și de la al XX-lea congres internațional de geologie care a avut loc anul trecut în Mexic. Numele unor savanți geologi ca Vernadski, Obrucev, Arhanghelski, Karinski, Smirnov, Mirciuk ș.a., a trecut de mult hotarele Uniunii Sovietice, realizările lor intrând în patrimoniul științific internațional.

Successesle cercetărilor geologice în U.R.S.S. au fost determinate de continuă creștere a cadrelor de cercetători, promovați în școlile de mine și în universități, precum și de organizarea unui admirabil serviciu geologic cu vasta sa rețea dotată cu cele mai perfecționate mijloace oferite de tehnica modernă.

Datorită faptului că de fiecare geolog revin cîte 1000 km p. din suprafața Uniunii Sovietice, — față de situația din trecut, cînd unui geolog îi reveneau cîte 400.000 km p. — pețele albe de pe harta bogățiilor subterane ale țării au fost în întregime lichidate. Au fost întocmite hărți geologice generale ale întregului teritoriu al Uniunii Sovietice, la scara de 1:2.500.000 și chiar 1:1.000.000. Au fost editate hărți geologice la o scară și mai mare pentru diferite

Instalație rađio-magnetometrică cu ajutorul căreia sînt depistate din avion zăcămintele de minereuri de uraniu.

părți ale țării. De asemenea, în cadrul serviciului geologic funcționează colective de specialiști care editează diferite lucrări de descriere generală a geologiei întregii Uniunii Sovietice, a paleontologiei, stratigrafiei, precum și a geologiei Siberiei. Totodată, se editează studii și îndreptate de geochimie monografii în serie despre mineralele din U.R.S.S., lucrări asupra istoriei mineralelor ce formează scoarța Pământului, asupra pietrelor prețioase și colorate, a pegmatitelor etc.

În domeniul mineralogiei au fost obținute, de asemenea, mari succese. Prin lucrările de mineralogie a hidro-silcaților de nichel și a borajilor,

prin studierea sedimentelor din lacurile saline, a metalelor intrudite cu platină etc., geologii sovietici i-au întrecut în aceste domenii pe colegii lor din restul lumii. Realizări însemnate au fost înregistrate și în petrografie, prin studierea rocilor eruptive și metamorfice, a vulcanismului trecut și actual. Aceste studii au adus multe elemente noi, menite să înlesnească cunoașterea modului de formare și evoluție a rocilor.

Echipele de geologi sovietici au descoperit zeci și sute de noi zăcăminte de minereuri utile și combustibili, mari depozite de diamante (care intră în valoare și frumusețe neste-

matele din Africa de Sud) și de aur (recent, într-o exploatare siberiană a fost găsită, odată cu alte pepite de aur neobișnuit de mari, una care cântărește 1 kg.). Necontenit sînt descoperite noi zăcăminte bogate de metale rare, a căror însemnătate în industria și tehnica modernă este din ce în ce mai mare, ca: titan, wolfram, molibden, toriu, uraniu ș.a. Printre cele mai importante și mai recente descoperiri geologice, se cuvine menționați apariția din peninsula Kola, izvoarele de la Kara-Tau, sărurile de magneziu din Solikamsk, perimetrul petrolifer dintre Volga și Ural supranumit „al doilea Baku”, nenumăratele zăcăminte de minereuri ferulifere din Kazahstan și Iakutia. Una din principalele direcții spre care sînt îndreptate eforturile geologilor sovietici este pregătirea resurselor minerale și de materii prime necesare pentru creșterea celei de a doua bază carboniferă-metalurgice din răsăritul țării. Dar faptele arată că nici resursele minerale ale țării apăsene a Uniunii Sovietice nu au fost epuizate. Cu deosebire în Ucraina, au fost descoperite noi rezerve de minereuri de nichel, titan și zirconiu, zăcăminte de bauxită, cărbuni, gaze naturale ș.a. În subsolul regiunii Belgorod au fost depistate enorme cantități de minereu de fier de tip „Krivoi Rog” care, după cele mai modeste calcule, vor depăși chiar pe cele de la Krivoi Rog. Lista noilor bogății pe care geologii sovietici le explorează ar putea fi continuată la nesfârșit.

Contribuția geologilor este substanțială la lucrările pregătitoare de construire a uriașelor obiective industriale și hidrotehnice, care în U.R.S.S. au, pe zi ce trece, o amploare crescîndă ca și la dezvoltarea impetuoasă a agriculturii. Fără nici o exagerare se poate spune că geologia a devenit în U.R.S.S. un auxiliar important și de nedespărțit al întregii construcții economice.

Dumitru Hagiu

Jazzul sovietic

Jazzul sovietic a împlinit 30 de ani de existență. O fericită coincidență a făcut să-l ascult puțin după ce s-a încheiat acest eveniment. În am amândouă cazurile, am avut în față pe Tjassman, Rozner, Utiosov cu formațiile lor. Mi-a plăcut programul, am admirat nivelul înalt al execuției.

Aleksandr Tjassman se consacră acum în întregime activității de compozitor și executant. Pianist strălucit, el popularizează în concertele sale auzul muzica ușoară sovietică, cit și păgînile celebre din muzica de jazz occidentală scrisă de Gershwin, Kern, Porter și alții.

Tjassman e cunoscut ca un compozitor cu bogate resurse. Bucățiile sale scrise special pentru formațiile de jazz, ca și miniaturile simfonice pentru pian și orchestră pe care le-a compus, sînt foarte răspândite în Uniunea Sovietică. Am aflat că pentru Festivalul tineretului Tjassman a scris o seamă de cîntece de toată frumusețea.

Am vorbit chiar de la început și mai pe larg de Aleksandr Tjassman fiindcă lui îi datorează jazzul sovietic existența sa. Tjassman a organizat prima orchestră sovietică de jazz în anul 1926. Formația era alcătuită din: o trompetă, un saxofon, un banjo, o baterie și un pian. Tjassman era în același timp șeful orchestrei, pianistul ei, compozitorul și autorul aranjamentelor muzicale. An de an, orchestra s-a dezvoltat tot mai mult ajungînd în preajma celui de al doilea război mondial cea mai populară și mai importantă din întreaga Uniune Sovietică.

Pe Leonid Utiosov publicul nostru îl cunoaște mai ales ca disc-jockey. „Sub cerul instelat al Balcanilor” interpretat de el a fost la noi, în anii de după război, unul din cîntecele so-

vietice favorite. Dar Leonid Utiosov este și dirijorul orchestrei de stat de jazz. În acest domeniu el are o activitate îndelungată. În 1929 a organizat o orchestră de jazz care a devenit în scurt timp celebră.

Cam în același timp a mai fost înființată încă o orchestră la Leningrad. Curînd, ele au început să cînte în restaurante, să dea concerte. Astăzi în Uniunea Sovietică există mari formații de jazz, cum ar fi orchestrele posturilor de Radio Moscova, Leningrad, apoi orchestrele de stat dirijate de Leonid Utiosov și Eddy Rozner, orchestra tineretului din Leningrad și altele.

Paralel cu acestea există tot felul de orchestre de club, compuse din amatori. De multă simpatie se bucură formațiile de jazz ale bucătarilor, arhitecților, pompierilor, personalului magazinelor universale G.U.M. din Moscova.

Repertoriul orchestrelor de jazz din Uniunea Sovietică este foarte variat, mergînd de la rapsozii pe teme folclorice pînă la ritmurile de dans. Găsește chiar că unele programe sînt menținute fără sens în programele formărilor. Așa, de pildă, se mai vehiculează anumite dansuri de modă foarte veche — gavote, polci, pas-de- quatre — care nu se acomodează de loc cu stilul jazzului. Este foarte plăcut să ascuți o pălă de Strauss, dar în execuția unei formații adecvate, fiindcă alții sînt studenți și suavător L-am ascultat pe Rozner cu orchestra sa interpretînd un galop și o șolcă și din-am dat seama că au făcut totă distincția cu restul programului.

Ar mai fi ceva de spus în privința soțetății. Sovieticii n-au „doi” ai jazzului — așa cum au de pildă americani, în schimb au dintr-o solistă în tot ce s-a ordonat alături de cel mai bun interpret. Despre trompetistul eston Eddy Rozner, solist al Orchestrei radio din Tallin, se spune că poate rivaliza cu cele mai celebre trompete din lume. Eddy Rozner este și el un trompetist excelent, iar Aleksandr Tjassman, după cum am mai spus, s-a impus ca un pianist strălucit.

În ceea ce-i privește pe compozitorii de muzică de jazz, trebuie numiți în primul rînd Isaak Dunaevski, iar dintre tineri — Arno Babadjanian și Andrei Espai. Bucățiile lor sînt executate de multe orchestre, sînt înregistrate pe discuri și benzi de magnetofon. Printre melodiile cele mai iubite se numără cele scrise de Dunaevski pentru o serie de filme, cîntecele „Un refren ălt” și „Veți spune nu” de Espai, „În marile magazine” și „Improvizație” de Babadjanian.

Muzica de jazz sovietică are o serie de trăsături caracteristice. Formalismul este străin de ea. În această privință se duce o susținută luptă pentru înlăturarea elementelor extravagante, nesămănătoare, a tot soiul de trucuri și soluții neașteptate folosite numai de dragul de a epata auditoriul. Asta nu înseamnă însă că sovieticii se sperie de sonoritățile jazzului în sine. Dimpotrivă în concertele lui Utiosov, Rozner, sonoritatea plină a alamburilor te încîntă, fiindcă este pusă în slujba unei idei. Cînd ascuți muzică de jazz sovietică poți uneori distinge cu destulă ușurință ce vrea ea să exprime. La un cîntec despre tinerețe și bucuria de a trăi scris de Espai, mă am impresionat deosebit executiv. Toate alamburile erau întrebunțate pînă la maximum de potență.

În multe bucăți de jazz se simte influența cîntecului popular, ceea ce dă muzicii respective multă expresivitate. Caracterul multinațional al Uniunii Sovietice se reflectă și în muzica de jazz. Numeroase bucăți excelente, bazate pe muzică populară, sînt scrise de compozitori moldoveni și ucraineni, armeni și estonici.

Publicul sovietic este mare amator de muzică de jazz și de muzică ușoară în genere. La concerte la care am participat, săliile erau întotdeauna pline, fremătătoare de entuziasm. Am în vedere nu numai concerte de

jazz propriu-zise, ci și pe cele de muzică ușoară date de cîntăreți sovietici celebri: Klavdia Sulienko și binecunoscutul Aleksandr Vertinski. Klavdia Sulienko a cîntat seară de seară, timp de o lună, la Teatrul de estradă și niciodată biletele n-au putut sărbătorească numărul mare de amatori. Sulienko nu este numai o excelentă cîntăreață, ci și o foarte bună acrită. Ea interpretează muzica într-o manieră cu totul originală — subliniind prin gest, mimică, accent dramatic conținutul fiecărei lucrări, manieră care, într-un fel, o apropie de Yves Montand.

L-am ascultat cu plăcere și emoție pe bătrînul Vertinski, care este binecunoscut la noi ca interpret și compozitor. A rămas același mare poet, pentru care muzica este mai mult un accesoriu, o haină sonoră și melodică — a cîntecului frumoaș.

În perioada cînd mă aflam eu la Moscova au apărut în librării un album cu muzică ușoară americană, u-nuz cu cântecelor napolitane și unul cu muzică de Gershwin. În cîteva zile — foarte puține — s-au epuizat. Editura muzicală pregătește și alte volume asemănătoare, care se bucură de un imens succes la public.

La Moscova am mai avut o surpriză: postul de televiziune transmite deseori pentru amatori de muzică ușoară spicuri din filmele muzicale americane. Am ascultat cu plăcere muzică de jazz frumoaș, rezonabilă, lipsită de delirul ritmic spre care tind multe orchestre americane. Într-o seară, cu un astel de priet, am reîntîlnit cu plăcere o veche cunostință, pe Sonja Henie. La cererea spectatorilor moscoviti, întregul program i-a fost consacrat ei. Într-unul din fragmentele de film prezentate în seara aceea, a apărut și frumoasa orchestră a lui Glen Miller, pe care mulți dintre spectatorii noștri mai vîrstnici au admirat-o de nenumărate ori pe ecran.

Jazzul sovietic este în plină dezvoltare. Am convingerea că nu va trece mult și faima sa va trece dincolo de granițele țării.

Elly Roman

Rezultatele concursului „Festival-Moscova 1957”

Duminică dimineața în București, Ominică de început torid de iulie care, anul acesta, mai mult ca oricînd în ultimii ani, își adevărește porecla de „luna lui cuprător”. Pe Bulevardul Maghera lumea lua cu asalt autobusele, care, arhipline, își croiau zgomotos cale spre lacurile de la marginea Capitalei...

Și totuși, în această dimineață de duminică, cu toate că mercurul își continua alarmant ascensiunea pe scara, parca, interminabilă a termometrului, cu toată perspectiva făgăduitoare de seclă săracă — a strandurilor, delicioasă sala de festivități a Casei prieteniei romino-sovietice era plină pînă la refuz. Bărbați și femei, mult tineret, militari, oameni veniți din colțuri îndepărtate de țară, din Pitești și Brăila, din Constanța, Alba Iulia și Dej, așteptau cu înfrigurare tragerea și decernarea premiilor ultimului concurs de jocuri distractive organizat de gazeta noastră: „Festival-Moscova 1957”.

Mulțimea întrunită duminică la Casa prieteniei, nu constituia însă decît o infimă parte a concurenților. Concurșul, adevărat sport al inteli-

genilor și culturii, s-a bucurat de o mare popularitate, fie chiar și dacă înținem seama numai de numărul participanților care, socotit după soluțiile primite, se ridică la 24.262. La concurs au participat oameni de cele mai diferite profesii: ingineri și tehnicieni, muncitori, funcționari, jurați muncitori, juristi, ofițeri, profesori, gospodine, studenți și elevi, de pe întreg cuprînsul țării. În săptămînile premergătoare încheierii concursului, redacția a fost pur și simplu asaltată de sute de telefoane solicitînd lămuriri, de mîile de plicuri conținînd soluțiile. Numai în ultimele zile care a precedat închiderea concursului au sosit la redacție peste 6.000 de plicuri.

„Sala răsună de un necontenit zumzet. Într-o participați s-au încheiat prietenii, se poartă discuții aprinse. Străduințele omenești apropiate omenii! Unii discută despre concurs, extrage primul buletin. În sala s-a așternut tăcerea. Apoi, un impetuos ropot de aplauze salută numele cîștigătorului. Premiul I a fost cîștigat, prin tragerea la sorți, de gospodina Merdineanu Constanța, din București, str. Vasile Păun nr. 7.

Am stat de vorbă cu norocoasa cîștigătoare a televizorului Temp.2. „Nu mi-a venit să-mi cred ochilor — ne-a declarat tovarășa Merdineanu. E drept, la dezlegări ne-am străduit cu toții, întreaga familie, și soțul meu Grigore și nepoții mei Gheorghe și Maria, cei dinți student la filologie, dar, vorba ceea, la un concurs mai trebuie să ai și un dram de noroc. Televizorul ne pică ca din cer. Și apoi e și o coincidență extraordinară: tocmai ne gîndeam să cumpărăm unul în rate.”

Pe rînd sînt introduse în urnă și concurs, extrage primul buletin. În sala s-a așternut tăcerea. Apoi, un impetuos ropot de aplauze salută numele cîștigătorului. Premiul I a fost cîștigat, prin tragerea la sorți, de gospodina Merdineanu Constanța, din București, str. Vasile Păun nr. 7.

Am stat de vorbă cu norocoasa cîștigătoare a televizorului Temp.2. „Nu mi-a venit să-mi cred ochilor — ne-a declarat tovarășa Merdineanu. E drept, la dezlegări ne-am străduit cu toții, întreaga familie, și soțul meu Grigore și nepoții mei Gheorghe și Maria, cei dinți student la filologie, dar, vorba ceea, la un concurs mai trebuie să ai și un dram de noroc. Televizorul ne pică ca din cer. Și apoi e și o coincidență extraordinară: tocmai ne gîndeam să cumpărăm unul în rate.”

Pe rînd sînt introduse în urnă și

Adriana din Mărășești, lui Zugrăvescu Paul, studenți din Pitești, premiu și bucurienilor Stoica Vasile — croitor, Ionescu Gheorghita Cornelia — inginer și Hinda Nicolae — planificator.

Și acum, câteva amănunte despre clasificarea celor 24.262 soluții primite la concurs și lista completă a cîștigătorilor.

În urma tragerii soluțiilor, la care a lucrat timp de cîteva săptămîni o echipă specială, s-a ajuns la următoarele rezultate: un număr de 859 soluții au intrunit 200 de puncte, 9.571 soluții între 180—199 puncte, 8.216 soluții între 130—179 puncte, 4.159 soluții — 80—129 puncte, iar 1.183 soluții — număr de 30—79 puncte. Primele trei categorii au participat la tragerea pentru premiile I, II și III, iar ultimele două, la tragerea pentru mențiuni. Pentru premiul special, constînd din 5 călătorii în Uniunea Sovietică în zilele Festivalului, au concursat 23.947 participanți. 274 de buletine, neînrînd numărul regulamentelor de puncte, au fost anulate.

Lista completă a cîștigătorilor

PREMIUL I — 1 aparat de televiziune Temp. 2:

București; Manole Gheorghe — ilust. M.F.A., București; Roman Gabriela — studentă, București;

PREMIUL II — 1 aparat de radio:

Merdineanu Constanța — casnică, București str. Vasile Păun nr. 7.

PREMIUL III — cîte 1 ceas „Pobeda”:

Dobos Ștefan — inginer, București, cal Rahovei nr. 158.

PREMIUL SPECIAL — 0 călătorie la Festival

1. Filimon Adriana — elevă, Mărășești, str. Republicii nr. 29.

2. Zugrăvescu Paul — student, Pitești, str. Trivale nr. 60.

3. Stoica Vasile — croitor, București, str. Silistra nr. 52 A.

4. Ionescu Gheorghita Cornelia — inginer, București, str. Frumoasa nr. 52.

5. Hinda Nicolae — planificator — București, cal. Văcărești nr. 57.

MENTIUNEA I — cîte 1 garnitură de scris:

Nicoară Ioan — jurist consult, Orașul Stalin; Olescu Alexie — preot, București; Macri Victor — medic, București; Niculescu Artemiza — desenatoare, București; Gheorghe A. Gheorghe — laborant, Constanța; Manolescu Mir-

cea — ofițer, București; Stănculescu Georgea — casnică, București; Tănase Mihaela — tehnician, București; Ghîrdăveanu Joana — elevă, București.

MENTIUNEA II — cîte un aparat fotografic:

Dobrotă Ioan — chimist, Cluj; Greceanu Emil — funcționar, București; Braun Robert — elev, București; Nicolaescu Maria — casnică, București; Lesnianski Ignat — operator, Bacău; Olariu Grigore — jurist, Deva; Nicuță Constantin — profesor, București; tovarășul Anghel Teodor, Buzău; Aladjen Dan — contabil Pitești; Vulpe Alexandra — casnică, București; Popescu Gheorghe — pensionar București; Hossu Ion Ronald — contabil, București; Sipețan Ioan, Dej; Zingher Meta — contabil, Piața Neamț; Vicescu Cleopatra — funcționară, Cluj; Suter Edmée — contabil București; Buia Vasile — funcționar, București; Marmeluc Nistor — planificator, Sighisoara; Voinea Tereza — funcționară, București; Pelger Oswald — contabil, București.

Cîștigători din provincie sînt rugați să comunice în scris adresa la care doresc să primească premiile.

Ședință cu secretarii consiliilor regionale A.R.L.U.S.

În ziua de 9 iulie a.c. la Consiliul General A.R.L.U.S. a avut loc o ședință de lucru cu secretarii consiliilor regionale.

În cadrul ședinței a fost prezentat planul de desfășurare a Lunii prieteniei romino-sovietice din acest an și a acțiunilor ce vor fi organizate în cinstea celei de a 40-a aniversări a Marii

Revoluții Socialiste din Octombrie. Planul a fost supus unei ample discuții, în cursul căreia vorbitorii au făcut numeroase sugestii și propuneri prețioase.

Concluziile ședinței au fost prezentate de tov. Ofeția Manole, vicepreședinte al A.R.L.U.S.-ului.

Bogdan Romanovici învață romînește

Bogdan Romanovici Melik s-a dedicat cu pasiune profesiunii pe care și-a ales-o. E medic. Nu lucrează într-una din marile clinici ale Moscovei, ci într-o mică așezare rurală, situată în vestul Ucrainei — la Podcațli. Acest anunț geografic nu-l împiedică însă pe Bogdan Romanovici să încerce vizi satelită, care-l răspîndește cu prisosință pentru lipsa confortului citadin.

Tempul liber Bogdan Romanovici și-l consacră studiului limbilor străine. De altfel, aceasta constituie cea de a doua mare pasiune a medicului ucrainean. Pe raturile bibliotecii sale, alături de cărțile, tratatele și publicațiile sovietice de specialitate, întîlnim numeroase lucrări din domeniul medical ca și din acela al beletristicii, în limbile polonă, engleză, franceză, germană, italiană, cehă, spaniolă și chiar în olandeză.

Se împlineste în curînd un an de cînd tov. Melik a început să învețe limba romînă. Dorința de a întreprinde o călătorie în România i-a sugerat ideea să învețe această limbă. „Am socotit întotdeauna — mărturisește B. R. Melik în cuprînsul unei scrisori adresate Consiliului General A.R.L.U.S. — că o călătorie într-o altă țară devine mult mai interesantă și instructivă atunci cînd cunosti limba poporului acelei țări”.

Și așa, Bogdan Romanovici s-a apucat să studieze limba romînă. Primele noțiuni de limbă romînă și

le-a însușit ascultînd emisiunile postului de radio București. Aceste emisiuni l-au permis să se familiarizeze cu pronunția specifică limbii romine. În același timp, el l-au ajutat să pătrundă sufletul poporului romîn, căci înaltele de a cunoaște limba romînă Bogdan Romanovici a cunoscut și a îndrăgit muzica populară romînească, descoperind farmecul, bogăția neasemuită a toalelorul nostru.

Prin intermediul A.R.L.U.S.-ului, Bogdan Romanovici și-a procurat o gramatică a limbii romine și cîteva cărți de literatură rusă în traducere romînească.

În scurtă vreme, medicul ucrainean a făcut progrese însemnate în studiul limbii romine. Acum, el înțelege destul de bine emisiunile posturilor de radio romînești. A citit de asemenea, — literește, cu ajutorul dicționarului — un volum de „Povestiri” de A. P. Cehov și cîteva schițe de Caragiale.

„Șper ca în cel mult zece luni — scrie B. R. Melik — să pot citi și vorbi multălimbii romînești, astfel ca atunci cînd vă voi vizita țara, să ne putem înțelege cit mai bine”.

Îți dorim, Bogdan Romanovici, noi succese și te așteptăm cit de curînd în mijlocul nostru!

M. C.

Sub semnul Festivalului...

La Moscova, pregătirile pentru Festival sînt în toi. Total vorbeste de aceste evenimente. Dar parca, mai mult decît de orice, Festivalul e anunțat de cîntecele care răsună pretutindeni. Transmise la radio și televiziune, ele răzbat prin festivitățile deschise ale tuturor cluburilor, palatelor și caselor de cultură. „Bine ați venit prieteni din toate țările!” — spune un cîntec pe care-l învață artiștii amatori de la Palatul de Cultură „Gorbuinov”. „Îți aduci aminte cum ne-a împrietenit cîntecul la București?” — e refrenul altuia, intitulat „Prietenii credincioși!”, „Suedez și român, german și finlandez, să cîntăm cu toții acest cîntec” îndeamnă „Valsul Festivalului”. Fiecare din ele traduce într-un limbaj muzical propriu, nobil și tineresc deviză: pace și prietenie.

La concursul pentru cel mai bun cîntec al Festivalului, au participat cîtei compozitori de profesie și amatori. Aproape fiecare club își are cîntecul lui — compus pentru Festivalul de cîte un artist amator. Alături de acest gen de activitate artistică de amatori, o mare amploare a luat-o cinematografia

amatoare. O comisie specială, creată pe lîngă Comitetul sovietic de pregătire a Festivalului, condusă de cunoscutul regizor G. Roșal, a vizionat zeci de filme create de amatori de la Casa centrală a actorului, de la Universitatea din Moscova, de la uzina de automobile „Liachiov”, de la uzina „Serp i Molot” și de la multe alte întreprinderi, cluburi și institute de învățămînt. Jurii a apreciat ca cele mai bune filmele: „În întîmpinarea Festivalului” și „Am fost pe pămînturile înțelepte” realizate de studenți de la Universitatea din Moscova, un film consacrat turneului baletului sovietic la Londra, realizat de S. Vlasov, solist la Teatrul Mare, ș.a.

Cele mai multe lucrări pentru Festival sînt pregătite însă de artiștii amatori din teatre, orchestre, coruri și echipe de dansuri. Repertoriul orchestrei Palatului de cultură al uzinei de automobile „Liachiov”, care există de 28 de ani și a dat aproape trei mii de concerte, cuprinde peste trei sute de bucăți muzicale.

Mai bine de 100.000 de tineri moscoviti au participat la concursul de masă al talentelor din popor. Zece mii de tineri au luat parte la concerte organizate în cadrul Festivalului orășeneș Moscova. La concurs au participat, în afară de fanfare și orchestre simfonice, duete vocale, cvartete, an-

samburi instrumentale și de estradă. Un viu interes au stîrnit brigăzile de agitație din întreprinderi. Repertoriile lor sînt alcătuite din poezii, epigrame, cuplete, cîntece, scheciuri compuse de scriitorii și compozitorii amatori din uzine.

Pregătirile pentru Festival au adus noi forțe în formațiile artistice de amatori. Astfel, colecțiile artistice de amatori din Moscova numără acum peste două sute de mii de persoane; 350 de coruri, 225 de orchestre și 150 de ansamburi coreografice se pregătesc pentru sărbătoarea tineretului mondial.

Zilele acestea, pe străzile și în piețele Moscovei sau în cadrul Festivalurilor de la Kiev, Erevan, Frunze, Lvov și alte orașe au loc carnavaluri. Carnavalul de la Tașkent a durat trei zile. Festivaluri au avut loc și la Igarka, dincolo de cercul polar, la Abakan, Miçurinsk... La multe din aceste festivaluri au participat oaspeții din țările prietene. La primul festival republican al tineretului din Moldova sovietică au participat, de pildă, și delegații din România prietenă. La masa festivă s-au rostit toasturi pentru pace și prietenie, pentru o tineretă fericită și un viitor luminos.

Pregătirile pentru Festivalul mondial al tineretului sînt străbătute de ideea internaționalismului

proletar. Artiștii amatori de la Palatul de cultură al cooperăției mes-tesugărești din Harkov, de pildă, au pregătit spectacolul „O călătorie prin România”. Textele au fost scrise de membrii colectivelor de amatori. La baza acestei „călătorii” a stat vizita unui grup de tineri ucraineni în România. Programul cuprinde cîntece și dansuri naționale rominești, precum și poezii de autori romîni. În același timp, participații la „călătorie” vor prezenta cîntece și dansuri ucrainene.

Aviația modernă

Prietenia sovieto-cehoslovacă

Instaurarea regimului democrat-popular în Cehoslovacia a făcut ca, de la 1948 încoace, relațiile sovieto-cehoslovace să se bazeze pe sinceritate și colaborare multilaterală. Faptul că atât Republica Cehoslovacă cât și Uniunea Sovietică au fost în trecut apropiat vicimele agresivității hitleriste și că ambele trebuie să facă față acum pericolului restabilirii unei Germanii occidentale revansardă aproape și mai mult decât țări socialiste. Dar, în afara conștiinței comunității de destin, în afara legăturilor ideologice și a unității în lupta pentru socialism, aceste două țări sunt apropiate printr-un sistem de interdependență economică care constituie prin el însuși un factor inestimabil.

Intr-adevăr, este vorba despre două state care constituie o forță industrială considerabilă și care, ajutându-se reciproc, devin un bastion inexpugnabil. În 1958, schimbările comerciale dintre cele două țări au fost de 3,5 ori mai mari decât în 1948. U.R.S.S. a furnizat economiei cehoslovace materii prime, produse agricole și alimentare din cele mai importante: 50% din cupru, 70% din minereu de fier, 60% din petrol, 80% din cauciucul sintetic, 80% din aluminiul, 80%

din fostași importatori de Cehoslovacia. În schimb, exporturile de produse ale industriei mecanice cehoslovace în U.R.S.S. au sosit de la 100 în 1951 la 229,3 în 1958. Un mare număr din produsele cele mai perfecționate din punct de vedere tehnic livrate de către Cehoslovacia Uniunii Sovietice, au fost fabricate pe baza documentației tehnice sovietice furnizate în mod cu totul gratuit. Două cifre indică grăitor amploarea schimburilor dintre aceste țări: în 1955 numărul vagoanelor sovietice încărcate cu mărfuri importate de Cehoslovacia a fost de 260.000, iar acela al vagoanelor cehoslovace cu mărfuri importate de U.R.S.S. de 26.000. Aceste schimburi urmează să se amplifice în viitorul apropiat, pe măsura desăvârșirii construcției bazei economice a statului socialist în Cehoslovacia.

În asemenea condiții, frăcia relațiilor sovieto-cehoslovace apare cât se poate de evident; la baza lor se află armătura temeinică a într-ajutorării economice. Vizita delegației de partid și guvernamentale a U.R.S.S. în Cehoslovacia va însoțea o nouă vigoare a acestei colaborări, pentru a o extinde în avantajul ambelor țări, dar și pentru întărirea lagărului socialist.

O mare aviație modernă

Avionul „Ukraina”

Acum un an, cind „Tu-104” și-a făcut primele zboruri, lumea întreagă a rămas uimită în fața acestui admirabil realizări a industriei sovietice de avioane. Părea că această aeronavă — care acoperise distanța Moscova-Londra în 3 ore și jumătate, zburând la o înălțime de 10.000 m și transportând 30 de pasageri în condiții de confort nemaivăzute — reprezenta perfecțiunea, că va rămâne neegalată. Dar n-a fost așa. Constructorii de avioane sovietici se întrec mereu pe ei înșiși, urmind o veche tradiție. Să ne amintim doar că U.R.S.S. este țara în care, încă acum 23 de ani, a fost construită gigantică aeronavă de pasageri cu opt motoare „Maxim Gorki” care, în anul 1934, transporta 84 de pasageri.

În fiecare an constructorii și aviatorii sovietici aduc lumii noi surprize, noi recorduri, contribuind la dezvoltarea aviației mondiale. Tradiția nu a fost dezmintită nici acum acesta. Pe aeroportul Vnukovo din Moscova pot fi văzute câteva doze ale acestui fapt: noile avioane de pasageri „Tu-104 A”, „Tu-110”, „Ukraina” și „Urskva”.

„Ukraina”
Avionul a fost creat de un colectiv de constructori din Kiev, condus de O. K. Antonov și prezintă un interes deosebit datorită faptului că elicele sale sint acționate de patru turbopropulsoare. Experiența a dovedit că pentru curse în jurul a 1000 de km costul transportului cu avioane echipate cu turbopropulsoare scade cu aproximativ 50 la sută față de avioane cu motor classic. Dat fiind că prețul unei călătorii se va putea reduce pînă la costul unui biet de tren, în viitorul apropiat avioanele inestrate cu turbopropulsoare vor fi folosite pe tot mai multe linii aeriene de lungime mijlocie.

Viteza de croazieră a noului avion este de 600 de kilometri pe oră, iar plafonul de zbor de 8.000 m. Cabina pasagerilor este împărțită în trei saloane cuprinzind în total 84 de fotolii. „Ukraina” dispune, de asemenea, de un „colț al copililor”. Amenajată pentru zboruri turistice, aeronava poate transporta chiar 126 de pasageri.

Calculul vest-german

Între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană s-au schimbat cu regularitate, în cursul acestui an, numeroase mesaje și note diplomatice. Pornite din inițiativa sovietică ele urmăreau să normalizeze relațiile diplomatice, să încheieze tratative de legătură economică și să instaurare un nou regim al schimburilor tehnico-culturale. Recunoscînd importanța politico-economică a Republicii Federale Germane, dar pornind în același timp de la concepția existenței a două state germane, inițiativa sovietică favoriza stabilirea unei atmosfere de încredere reciprocă. O astfel de atmosferă ar fi cruțat Germaniei federale riscurile înarmării și ale posibilității armelor atomice și ar fi operat o apropiere a acesteia de Republica Democrată Germană. De pe urma unui asemenea fapt, unificarea Germaniei ar fi intrat în domeniul posibilităților apropiate și securitatea Europei ar fi câștigat o primă și foarte importantă etapă.

„Comitetele de experți”. Problemele erau scoase astfel de pe ordinea de zi și trimise spre studiu, pentru ca să nu mai lasă nici odată la suprafață din cîmîtură dosarele. Tactica aceasta devine de multă vreme destul de străvezie și nu mai era de crezut să fie reabilitată tocmai într-o problemă atât de imperioasă ca aceea a dezarmării. Și cu toate acestea, delegatul britanic la conferința de la Londra, în asimentul celorlaltor săi americani și francezi, a propus apelul la un grup de experți, care să elaboreze structura sistemului de inspecție a incinerării explozivilor atomice.

În monedă măruntă, atare propuneri înseamnă, de fapt, amînarea oricărei decizii: experții au nevoie de studiu, de conciliabule, și mai ales de timp pentru a se pune de acord. Cu alte cuvinte, s-a evitat un răspuns direct, întrucît puterile occidentale se tem că un refuz categoric ar stîrni reacția opiniei publice. Pe de altă parte, însă, opinindu-se punctului de vedere sovietic, ele preferă să amîne discutarea unuia din cele mai principiale și, în tot cazul, mai urgente aspecte al problemei dezarmării. Se pare însă că această manevră dilatorie n-a putut suficient de delegatul britanic, deoarece a fost nevoit să invoce condiții suplimentare.

Intr-adevăr, toată cazistica propunerii lui Selwyn Lloyd dovedește intenția vădită de a crea cu orice preț noi complicații. Legind încetarea imediată și necondiționată a explozivilor nucleare de un întreg „pachet” de condiții, delegatul britanic, și odată cu el și ceilalți delegați occidentali, au dezlăuit că nu înțeleg a începe printr-un acord parțial, ci de a trata încetarea explozivilor nucleare în ansamblu problemei dezarmării. Date fiind însă greutățile de a se ajunge de pe acum la un acord de ansamblu și timpul necesar punerii de acord asupra întregului complex de probleme, se vădește dorința categorică de a tărăgăna discuțiile în așteptarea unui pretext care să poată duce eventual la suspendarea lor. Simplul fapt că Selwyn Lloyd a evitat să fihezze un termen oarecare (nu s-a mai auzit nici măcar de termenul-balon de zece luni lansat acum cîteva săptămîni) este și el un indicu elocvent al acestor intenții — nemărturisite, dar nu mai puțin evidente de pe acum. Se urmărește a se răpi conferința de la Londra tocmai scopul ei principal: acela de a se ajunge la un rezultat favorabil, la un prim pas care să netezească accesul spre rezolvarea altor probleme de care depinde împărțirea încordării internaționale.

Urmașii lui „Tu-104”

Avionul de cursă lungă „Tu-104 A” este o variantă perfecționată a faimosului „Tu-104”, avind tot două turboreactoare, înfășurare exterioră și dimensiuni apropiate de ale înaintașului său. Deosebirea stă în aceea că transportă 70 de pasageri în loc de 30 și în amenajările interioare. Cabina de pasageri este împărțită în trei părți: două saloane mici de clasă I cu câte opt fotolii și compartimentul de clasă II care cuprinde 54 de fotolii. Compartimentele sint tapisate cu un material neinflamabil numit „pavinol” și pardosite cu plăci din material plastic.

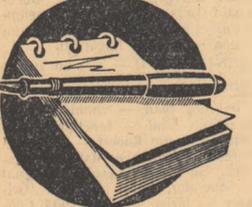
Același colectiv de constructori, condus de acad. A. N. Tupolev, a creat și noul avion de pasageri „Tu-110”, echipat cu patru turboreactoare de tip Liulka. Și această aeronavă suprapasă și ultraconfortabilă te face să-ți fie cu neputință să crezi că, la rîndul ei, va fi depășită. Și totuși...

Iată cîteva din caracteristicile avionului: viteza maximă 1.000 de kilometri pe oră; raza de zbor 3.450 km; transportă pînă la 100 de pasageri, plus bagaje. Cabina este împărțită în patru compartimente, dintre care trei sint saloane de cl. I cu canapele de două locuri. Bucătăria bufetului este înestrată cu pîlă electrică și cu toate cele trebuincioase pentru o bună deservire. Depozitul de bagaje se află sub dușumeaua cabinei de pasageri și este accesibil prin trei chenepuri. Este oare nevoie să mai spunem că o călătorie, cit de lungă, cu acest expres aerian este foarte plăcută și de loc obositoare?

„Moskva”

Frății mai vîrstnici al noului avion construit de S. V. Iliușin, „Il-12” și „Il-14”, sint bine cunoscuți la noi fiindcă zboară și pe liniile aeriene ale TAROM-ului. Aceste avioane de pasageri s-au bucurat de apreciere unanimă a aviatorilor și a călătorilor. Dar iată că de curind a făcut primele zboruri „Il-18”, noul avion al lui Iliușin, numit „Moskva”, ale cărui calități sint mult superioare celor ale predecesorilor săi. În primul rînd, este demn de remarcă că și în cazul cvadrimotorului „Il-18” s-a renunțat la clasicele motoare cu piston, în favoarea turbopropulsoarelor, ale căror avantaje au fost arătate mai sus. Spre deosebire de alte aparate echipate cu turbopropulsoare, „Moskva” are viteza de decolare și aterizare relativ mică. Viteza de croazieră a avionului „Moskva” este de 650 de kilometri pe oră, iar numărul de locuri ajunge pînă la 100. Cabina de pasageri, înestrată cu tot confortul, este împărțită în cinci compartimente. Lîngă fiecare fotoliu se află o mîsușcă cu o lampă și un ventilator. Cabina pasagerilor și cabina de comandă sint înestrate cu instalație de aer condiționat, iar în timpul zborului sint închise ermetice.

Datorită calităților sale, evidențiate în cursul zborurilor de încercare, aeronava „Moskva” va fi folosită pe scară largă la transportarea pasagerilor, mărfurilor și poștii pe linii interne și internaționale.

Examinarea atentă a șirului de mesaje și note vest-germane dovedește însă, pe măsura înaintării lor, o atitudine tot mai reticentă, o depărtare tot mai mare de bazele de plecare, tendința de a infirma ulterior puncte de vedere acceptate, în sfîrșit, dorința de a pendula între atitudini vagi. În actuală fază se poate spune că Germania federală urmărește prelungirea discuțiilor și infundarea lor, ca o apă printre nisipuri, în meandrele unor probleme de amănunt și de importanță dubioasă. Periodic, discuțiile ar putea fi scoase la suprafață ca să dovedească buna credință a guvernului federal, dar pentru prea puțină vreme și cu șanse reduse de soluționare.

Este vizibil că domniile de la Bonn au nevoie de tărăgănarea discuțiilor. Ele pot fi într-o oarecare măsură un paravan pentru acțiunea de înarmare, un argument în campania electorală și un pretext în ofensiva diplomatică pe care guvernul federal o duce sistematic în cadrul pactului nord-atlantic. Dar se pot reduce oare la altă tot tratative diplomatice dintre U.R.S.S. și R. F. Germană? Așa cum arată nota de răspuns a guvernului sovietic, înmînată la 6 iulie ambasadorului german la Moscova, „guvernul R. F. Germane nu manifestă dorința de a dezvolta pe baza de reciprocitate, fără nici o discriminare, relații comerciale și economice cu alte state, atunci cînd există posibilități obiective”. El condiționează tratativele de prealabila acceptare a punctului de vedere vest-german în problema repatrierii. Nota sovietică precizează și de astă dată faptul cunoscut că repatrierea cetățenilor germani condamnați pentru crime împotriva poporului sovietic este de mult înfăptuită. În schimb, e semnificativ că notele germane escamotează problema cetățenilor sovietici strămutați. Astfel de probleme pot fi totuși discutate în cadrul viitoarelor tratative, dar guvernul vest-german nu a comunicat pînă acum data la care ar fi hotărît să le înceapă.

După toate probabilitățile, ezitarea aceasta va lua în curind sfîrșit. Data precusă de Bonn ar urma să fie cit mai apropiată alegerilor pentru Bundestag. Cancelarul Adenauer are nevoie de discuții pentru a-și redresa șansele în fața urnelor.

Organism hibrid

Comunicatul vag, înundat în abilități stilistice desuete, nu a putut ascunde divergențele care și-au făcut drum în cadrul ultimei conferințe a țărilor Commonwealthului. Se poate spune că, în nici una din problemele majore ale momentului de față, nu s-a putut realiza nu numai o unanimitate de vederi, dar nici măcar majoritate suficientă. Vestita unitate de care se făcea atîta caz în timpul ultimului război și în anii următori este acum de domeniul istoriei. Tendințele centrifuge au fost atât de accentuate, problema priorității britanice atît de discutată, încît atunci cînd premierul canadian a propus ca viitoarele întruniri de acest fel să nu mai aibă loc neapărat la Londra, a obținut câștig de cauză; prima conferință economică se va ține la Ottawa.

Sporirea numărului țărilor de cuoineaș în cadrul Commonwealthului a redus proporțional rolul „abililor”. Deși modificarea proporțiilor n-a putut determina de pildă o rezoluție în favoarea admiterii Chinei în O.N.U., a împiedicat totuși refuzul admiterii. Aceasta a determinat de asemenea graba cu care s-a procedat la admiterea Malaiiei printre țările comunității de națiuni, precum și criticile acerbe la care a fost supus politica rasială a Uniunii Sudafricane și politica colonială britanică în Africa. Se pare că Uniunea Sudafricană, influențată de diplomația americană și, în tot cazul de pe acum tributară economiei americane, ar fi manifestat tendințe separatiste, deocamdată sub formă de a-

Neutralizarea fantomelor

Sosirea cancelarului Adenauer la Viena și semnarea acordului de compensații care a costat guvernul austriac două miliarde de șilingi, au coincis puțin întâmplător cu o campanie dirijată în presa oficială vest-germană împotriva neutralității austriece. Au trecut de atunci săptămîni și campania n-a încetat. Austria rămîne mai departe ținta unor tentative de îndepărtare de la un statut internațional care i-a adus liniște și beneficii, pentru a o arunca în brațele generalilor nord-atlanțici.

Opinia publică austriacă își manifestă îngrijorarea și presa democratică a calificat așa cum se cuvine seria de articole pe care expertul militar vest-german Adelbert Weinstein le publică în „Frankfurter Allgemeine Zeitung”. Tezele sint cunoscute: neutralitatea armată a Austriei ar face

Dus rece

Încălcarea armistițiului prin hotărîrea Pentagonului de a trimite în Coreea de Sud „armament modern” constituie doar o ultimă verigă dintr-un lanț mai lung de acte destinate să sporească încordarea în Extremul Orient. Nu mai este de mult un secret faptul că efectivele armatei lișmaniste însumează la ora actuală 750.000 soldați în serviciu activ și aproximativ 250.000 de oameni în forțele polițienești, așa dar o armată de proporții semnificative pentru intențiile guvernului sudcoreean. Discursurile provocatoare, amenințătoare cu reluarea „marsului spre nord” pregătute terenul pentru ultima acțiune americană. Presiunile exercitate în Orientul apropiat și mijlociu formau o perdea de fum și dovedeau tactica atacului pe două fronturi, zgomolul făcut în jurul unuia din ele urmînd să camufleze ofensiva pe cel de-al doilea.

Se punea, în atare situație, problema de a se înăbuși în germen orice posibilitatea de nou focar, de a se atrage atenția asupra riscurilor și răspunderilor. Declarațiile de protest ale guvernului Republicii Populare Democrate Coreene și ale Republicii Populare Chineză precum și propunerea lor de a se convoca o conferință internațională cu participarea tuturor statelor interesate în scopul rezolvării pașnice a problemei coreene au pus în lumină atît adevărul sens al hotărîrii americane cît și necesitatea, de a se trece de urgență la stabilirea unei păci trănice în Coreea. Acestor intervenții, calme dar nu mai puțin energice, li s-a alăturat la 6 iulie declarația guvernului sovietic că sprijinul infatigabil și propunerile celor două guverne.

Ne găsim deci în fața unor acțiuni bine venite de a se bara drumul unei noi aventuri, care poate desigur conveni businessmenilor în căutare de comenzi militare, dar contravine intereselor păcii. Este incontestabil că luarea de atitudine a guvernului sovietic va fi un dus rece pentru imaginările infierbinate de la Washington. Ea este destinată să repete rolul precedentei luări de poziție sovietică care a contribuit la restabilirea păcii în Orientul apropiat. Ca și în primul caz, nu este vorba numai de manifestarea unei altitudinii de principiu ci de vigilență față de evenimentele petrecute în vecinătatea frontierelor

sovietice. Și aceasta cu atît mai mult cu cît anumiți comentatori americani n-au fost de loc reticenti în ceea ce privește intențiile atribuite Pentagonului prin noile măsuri din Coreea de Sud.

Dar dacă declarația sovietică constituie o garanție că perspectivele „marsului spre nord” s-au risipit, nu este mai puțin adevărat că, fără conferința sugerată, situația ar continua să rămînă încordată, putînd fi oricînd exploatăta de cercurile agresive în pendulările lor periodice între Orientul apropiat și Extremul Orient. Convocarea ei este în momentul de față o necesitate indiscutabilă și ecoul favorabil pe care această idee l-a găsit în țările neutre care fac parte din comisia de control a armistițiului o califică drept singura modalitate operantă de rezolvare a problemei coreene.

armată, dar fără a merge pînă la un conflict deschis, sint două căi convergente spre același țel.

Faptele care pledează pentru asemenea intenții sint destul de tipice și de numeroase: concentrări de trupe turcești și israeliene la frontiera siriană; prezența unor militari americani în Liban; acțiunile de spionaj la frontiera sirio-libaneză; mișcări ale triburilor kurde la frontiera nordică a Irakului; înțelegerea ce pare să fi intervenit între cei trei regi ai Irakului, Iordaniei și Arabiei Saudite pentru coordonarea politicii față de regimurile republicane din lumea arabă; încercările americane de a influența în Mediterana Orientală și discutarea în presa occidentală a eventualității stabilirii unei baze americane în Cipru. În sfîrșit, nu trebuie să se treacă cu vederea nici faptul că reflectoarele propagandei sint îndreptate actualmente asupra Extremului Orient. Ne amintim că acțiunea împotriva Egiptului și contrarevoluția din Ungaria au fost pornite concomitent pentru ca fiecare din ele să constituie o diversie pentru cealaltă și să împărșie astfel atenția opiniei publice mondiale; se pare că și acum cercurile imperialiste vizează o acțiune pe două fronturi.

Se știe la ce rezultate au dus calculele de acest soi încă în octombrie trecut. Nici de astă dată nu le așteaptă o soartă mai favorabilă. Vigilența este astăzi mai trează și posibilitatea replicii mai rapidă, și Siria ca și Republica Populară Democrată Coreeană își păstrează singele rece și provocările rămîn fără replică. În sfîrșit atenția opiniei publice este trează și aceasta nu este cel mai slab obstacol în calea agresivității.

Diversiuni

Rolul istoric al conferinței de la Londra pune în sarcina ulteriorilor participanți în primul rînd conștiința unei mari răspunderi morale. În interesul și înfrigurarea cu care opinia publică mondială urmărește discuțiile din Subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, fac ca refuzurile de a se ajunge la o soluție reciproc acceptabilă să nu fie de fel bine văzute. Se poate vorbi serios de o puternică presiune exercitată de impetuosul curent creat de protestele și apelurile oamenilor de știință, de rezoluțiile conferinței de la Colombo, de sporierea numărului țărilor neutre care se pronunță pentru încetarea neîntîrziată a experiențelor nucleare și de importante modificări de vederi intervenite în ultima vreme în concepțiile unor lideri occidentali.

Pentru a se opune acestui curent, pentru a nu da posibilitatea să antreneze decizia guvernelor, pentru a lăsa acestora libertatea de acțiune și posibilitatea de tărăgănare și de rupere a discuțiilor, propaganda occidentală a apelat fără nici o jenă la diversiuni de cea mai deochetă natură. Două din ele sint menite să rețină cu deosebire atenția opiniei publice: declarațiile generalului Norstad și discutarea situației din Ungaria. O examinare sumară le demască drept acțiuni piezice, destinate să dinamiteze din afară, paralel cu tribulațiile interioare, tratativele de la Londra.

Oricît ar fi de vorbăreții generalii americani, este evident că, între ieșirile lor incendiare și oficinele propagandei, există o corelație puternică. Generalul Norstad n-a putut profera mai multe amenințări decît avea nevoie Departamentul de Stat pentru a crea o stare penibilă în jurul și în timpul tratativelor. Căci trebuie să se recunoască că a duce discuții despre dezarmare în atmosfera creată de elucubrările apocaliptice ale comandantului șef al forțelor N.A.T.O., nu este un lucru prea comod, oricît de găunosă ar fi lăudăroșia amenințărilor lui și oricît de tăioasă a putut fi replica dată de ministrul sovietic al Afacerilor Externe, Gromiko. De asemenea, reactivarea „problemei ungare” pe tema așa-zisului raport al comisiei de anchetă O.N.U., urmărește doar a distra atenția opiniei publice de la manevrele dilatorilor de la Londra.

Scylla algeriană și Charybda fiscală

Multe sfaturi și mai ales admonestări a primit Franța din partea aliaților de peste ocean. Sint lucruri pe care spiritul yankeu nu le poate admite. În Franța se vorbește prea mult — în parlament, în adunările politice, pe stradă, în cafenele. Afla vorbărie nu promite nimic bun, ea duce doar la întărirea opoziției față de politica internă în Franța și în lume.

Acum cîteva zile Franța a fost din nou trasă de urechi și chemată la ordine. De data asta — de marce ziarist Sulzberger de la și mai marele ziar „New York Times”. Ingrijorat nu atît de soarta Franței cît de aceea a intereselor americane în această țară, Sulzberger — cuprins de o subită inspirație mitologică — scrie că nava franceză înainteză spre Scylla algeriană și Charybda fiscală și că, în fața primejdiei care se profilează, trebuie luate măsuri.

Franța trebuie salvată. Politica guvernamentală în Algeria secătuește visteria și răspîndește dolul în inimile oamenilor. Alături, în Germania occidentală, se ascut săbîile. Franța trebuie salvată. Lucrurile au ajuns atît de departe încît — cum spune Sulzberger — pînă și dl. Paul Reynaud, unul din nenumărații foști prim-miniștri, se plînge de creșterea „realmente vertiginosă” a deficitelor bugetare. Sulzberger compară actualul guvern cu un călăreț care se află cu piciorul drept pe scara unui cal și cu cel stîng în scara altuia. Franța trebuie, deci, salvată.

Da, cum? Este singurul lucru pe care nu ni-l spune ziaristul american. El lasă doar să se înțeleagă că nava franceză trebuie trecută sub comanda unui om „tare”, cu mai puțin scrupule și mai puțin prejudecăți. Acest om, un general înalt, în vîrstă odinioară, ar trebui lăsat să-și cheltuiască energia pentru o cauză alta decît palavrele de pe culoarele Adunării Naționale sau în conversațiile cu admiratorii politici. N-ar mai fi atunci atîta vorbărie în Franța și aliatul francez n-ar mai da atîta de furcă Departamentului de Stat...

Dintr-un anume punct de vedere Sulzberger are dreptate. Nava franceză înainteză cu greu și este amenințată de primejdie. Circumii din cabinetele minișteriale, chiar dacă nu s-ar schimba atît de repede, nu sint în stare să ocolească stîncile, atîta timp cît busola de care se lasă călăuzii indică direcții potrivnice intereselor poporului francez. Scylla algeriană poate fi dată la o parte, prin încetarea focului și, în legătură cu aceasta, s-ar usura și povara fiscală care apasă pe umerii poporului francez.

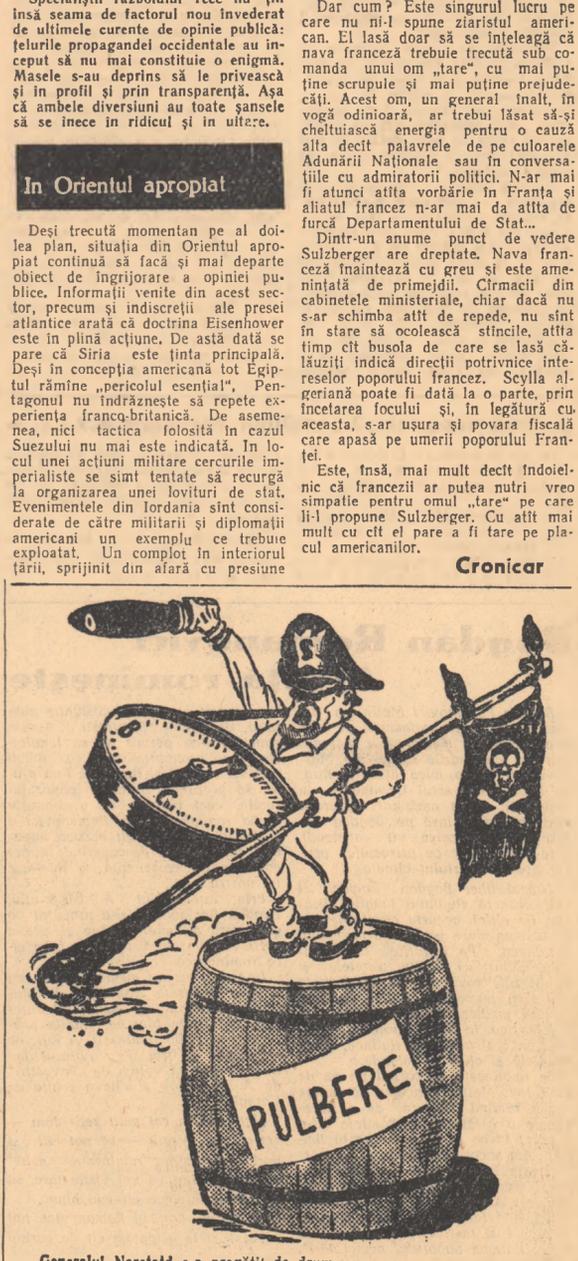
Este, însă, mai mult decît îndoielnic că francezii ar putea nutri vreo simpatie pentru omul „tare” pe care își propune Sulzberger. Cu atît mai mult cu cît el pare a fi tare pe placul americanilor.

In Orientul apropiat

Deși trecut momentul pe al doilea plan, situația din Orientul apropiat continuă să fiacă și mai departe obiect de îngrijorare a opiniei publice. Informații venite din acest sector, precum și indiscreții ale presei atlantice arată că doctrina Eisenhower este în plină acțiune. De astă dată se pare că Siria este ținta principală. Deși în concepția americană tot Egiptul rămîne „pericolul esențial”, Pentagonul nu îndrăzește să repete experiența franco-britanică. De asemenea, nici tactica folosită în cazul Suezului nu mai este indicată. În loc unei acțiuni militare cercurile imperialiste se sint tentate să recurgă la organizarea unei lovituri de stat. Evenimentele din Iordania sint considerate de către militarii și diplomații americani un exemplu ce trebuie exploatat. Un complot în interiorul țării, sprijinit din afară cu presiune

Cronica

Generalul Norstad s-a pregătit de drum...

Tactică dilatorie

Unul din vechile trucuri ale diplomației, atunci cînd urmărea înmormintarea discuțiilor în jurul unor probleme care cereau soluționare urgen-